

Proreector Academiae Ienensis Gothofredus Moebius, Med. Doct. & Prof.
Publ. una cum Professoribus reliquis L. S. D. : De Demostene, cuius
commemorato nomine maxima eloquentiae consummatio audientis animo
oboritur... P. P. XXII. Apri. Anno M.DC.LV

Ienae

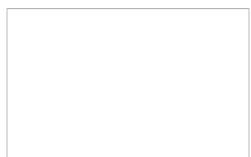
Mo#bius, Gottfried

Phil 2° 00268/04 (014)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007261

urn:nbn:de:urmel-4741b551-e78a-4df3-84ce-effd6ed114b50-00006623-14

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

PRORECTOR ACADEMIÆ JENENSIS
GOTHOFREDUS MOEBIUS, Med. Doct.
& Prof. Publ. unā cum Professoribus reliquis L. S. D.

DE Demosthene, cuius commemorato nomine maxima eloquentia consummatio audientis animo oboritur, cū multa à natura ipsi inessent, quæ eloquentia, cujus amore flagrabat, comparanda esset obstaculo, quæ tamen industria pertinaci superavit, Valerius Maximus, alterum, scribit, Demosthenem marrem, alterum industriam peperisse. Nam, ut ex Plutarcho in Demosthenis vita, M. Tullio, Fabio Quintiliano, colligere licet, cū inter initia juventutis artis, quam affectabat, primam literam diceret non posset, oris suavitatem tanto studio expugnavit, ut ea nullo expressus efficeretur. Deinde propter nimiam exilitatem acerbam auditu vocem suam exercitatione continuâ ad maturum & gratum auribus sonum perduxit. Lateris etiam sifmitate defectus, quas corporis habitus vites negaverat, à labore mutuatus est. Multos enim versus uno impi spiritus complectebatur, eosque adversa loca celeri gradu scandens pronunciabat. Ac vadofis littoris ore, insertis calculis, multum diuque loqui solitus, quod vacuum promittit est & solutus. Grande quoque speculum domi habuit, quod ex adverso intuens declamare atque componere actionem eivevit. Subterraneum etiam locum sibi constituit, in quem per dies singulos descendens, corpus & ingenium exercitabat. Sæpè etiam duos vel tres menses continuos domi inclusus egit, abrasa altera capitis pars, ut excundi facultatem libipræ præperiret. Dolore se idem ajebat, si quando antelucanæ opificium virtus cetera industria. Inde factum est, ut non naturali, sed labore parta facundia rique dicendi celebri evalerit. Quemadmodum itaque ipse non natura, sed industria tantus, quantus sit, Orator exstitit, ita hodieque de omnibus feret, qui veram & solidam eruditioem sunt conficiunt, dici potest, quod non tam naturæ munere, quam labore ac fudore multo eam acquisiverint. Horum ergo exempla intuenda, imitanda, omnibus iis, qui veræ eruditioem culmen attingerent. Imitabuntur autem, si cum vero bonarum literarum amore laborem jungant, eosque adeant & audiunt, à quibus informari ritequeunt. De amore bene Celsius Rhodiginis, quod in omnibus ad omnia omnium auctor servat, quod ex sua artium quoque universatum dominus; & quod industriam excusat, sique plane artium inculpatus magister. Et Horologii principum auctor Guevara: Jucundissimus est labor, in quo amor proxeneta est, vel conciliaturam exercet. De labore vero Romanus Stoicus: Generosos animos labor nutrit: non est viri, timore ludorem. Et Euripides:

To μὲν τὸν νέον τοῖς αὐτοκαθεδαῖς
εἰσαμένην εὐπλάστειν τὸν θεόν.

etiam labori commidat manum DE U.S.

De auscultatione vero, ille uno minor Aristotele Scaliger pars optimæ, audita, scribit, lectionis jucundiora. Quia minus laboris audiendi capitul. quia vox magis afficit. Lectio vero muta est: & ad langorem ad pertinaciam continuata. Audita magis imprimitur per sentium disciplinæ, cuius ministræ aures. Melius & fidelius hærent ea memoria, quæ auditione accepimus, quam quæ lectio cura sunt acquista. Nec minus bene Plinius Junior ad Nepotem suum, Legendi, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet. Nam liceat acriora sint, quæ legas, alius tamen in animo sedent, quæ pronunciatio, vultus, habitus, gestus etiam dicens adigit. Hæc meditarijam nostram juventutem studiosam cum Lecturenum publicarium futuri semefritis clenches promulgamus, subemus & studia sua ita non tacitum tantum domi meditationibus, sed publicis etiam auscultationibus, dirigere, ut quæ de ipsa parentibus ac patronis spes est concepta, ampli solidæ eruditiois sapientie collecta abunde impletat. P. P. XXII. April. Anno M. DC. LXXXV.

SYLLABUS LECTORUM PRO SEMESTRI ASTIVO.

IN THEOLOGICIS.

Johannes Mulius D. doctriña de Novisimis ad finem perdulit, quod constitutio confidat, apud quovis aquos bonitas. Fortitudine ad Temporaria ex lib. 2. § 3. Eth. Nicom. Aristot. eius interpretationibus & aliis melioribus & autoribus, que fuerint necessaria, addet, breviori præterito semefriti, Diuini auxiliante gratiâ, materialis Successio tam Teletarianis quam Legitima ab oloris, in sequenti semefriti materialis Obligationis, Contractus & Delictorum, & DEO dante, per tristarium illi, continuabile. Paulus Slovetus M. restauit & valde invenit Logicam proponit, & quantum fieri potest, semefriti patiō ab oloris.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.

DEO volente, sicut proximâ hebdomadi, Elia exarationem auctorib[us] prius, audita, scribit, semper occasio est, audiendi non semper: præterea multo magis, ut vulgo dicitur, vox valet.